

O înviere glorioasă

Cel mai comentat și glorios eveniment din istoria lumii a fost, este și va fi învierea din morți a Domnului Isus Hristos.

Înainte de acest mare eveniment, comentat de apostolul Pavel în I Corinteni 15 (învierea lui Isus Hristos), Biblia ne spune că au mai avut loc și alte învieri din morți, dar total diferite:

a) fiul văduvei din Sarepta Sidonului (I Regi 17:17-24) a înviat, dar a murit iarăși;

b) fiul Sunamitei (II Regi 4:32-37) a înviat, dar a murit iarăși;

c) mortul care a fost îngropat în mormântul lui Elisei, când s-a atins de oasele profetului a înviat, dar a murit iarăși (II Regi 13:21);

d) Fiica lui Iair (Marcu 5:22-43) a înviat, dar a murit iarăși;

e) Fiul văduvei din Nain (Luca 7:11-17) a înviat, dar a murit iarăși;

f) Lazăr din Betania (Ioan 11:43-45) a înviat, dar a murit iarăși;

g) Tabita (Fapte 9:36-43) a înviat, dar a murit iarăși;

h) Eutih (Fapte 20:7-12) a înviat, dar a murit iarăși;

i) Multe trupuri ale sfinților, la moartea Domnului Isus au înviat și s-au arătat în sfânta cetate, dar au murit iarăși (Matei 27:53);

DOAR „HRISTOSUL ÎNVIAT DIN MORȚI, NU MAI MOARE: MOARTEA NU MAI ARE NICI O STĂPÂNIRE ASUPRA LUI ” (Romani 6.9).

Negreșit, învierea Domnului

Isus Hristos are o mare importanță. El este, fără îndoială, o Ființă unică, chiar și prin marele eveniment al Învierii Sale. Ceea ce este deosebit de important prin acest eveniment, alături de supraviețuirea Lui trupească și spirituală, rămâne și strălucește biruința Sa asupra morții, asupra diavolului și un început nou, într-o componentă nouă a vieții, ca „DOMN ȘI MÂNTUITOR” (Fapte 5:31).

Pentru foarte mulți oameni moderni ai zilelor noastre, evenimentul Învierii nu poate fi acceptat și mai degrabă ei se postează pe poziția atenișilor din vremea lui Pavel, care atunci când au auzit de învierea morților își băteau joc ... (Fapte 17:31).

O persoană supranaturală așa cum este Hristosul nostru, se caracterizează prin intrarea și ieșirea din viața trupească în mod

(continuare în pag. 4)

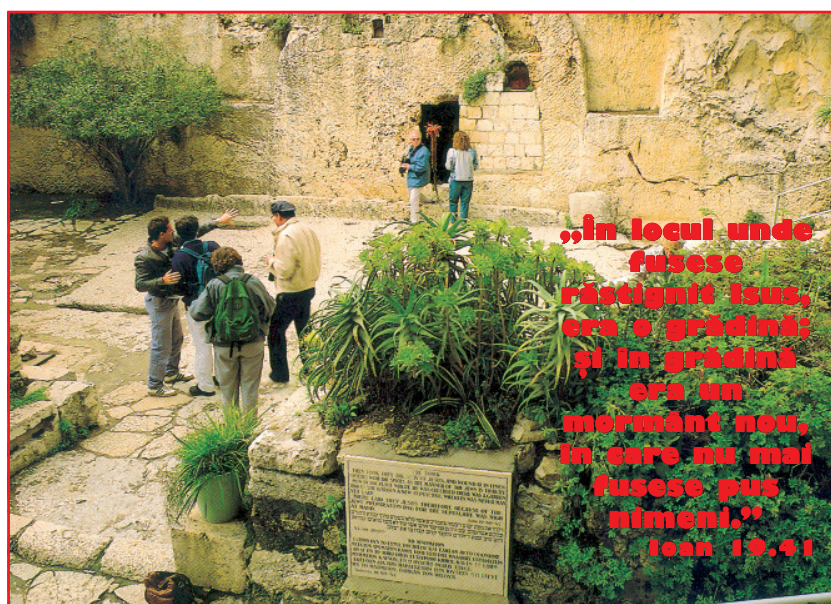

PAVEL RIVIȘ TIPEI

Președintele Cultului Creștin Penticostal

Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.

I Corinteni 15.20

„În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni.” Ioan 19.41

(urmare din pag. 3)

miraculos.

- Nașterea Domnului Isus Hristos a fost naturală, dar El a fost conceput supranatural.

- Moartea Lui a fost naturală, dar învierea Lui a fost supranaturală. Atât conceperea Lui, cât și învierea Lui, Îi susțin alături de toate lucrările făcute Divinitatea și Dumnezeu. Apostolul Pavel la începutul epistolei către Romani subliniază că dovada faptului că Isus este Fiul lui Dumnezeu stă în mod deosebit în Învierea Sa (Romani 1:4).

Așa cum spuneam la început, marele eveniment al Învierii a fost cercetat și disputat de foarte mulți istorici și cercetători. La începutul secolului trecut în cartea intitulată „Adevărul temeinic”, un celebru avocat englez cu numele Edward Clarke scria: „ca om al legii am cercetat în profunzime dovezile care confirmă evenimentele din ziua de Paște. Pentru mine aceste dovezi sunt evidente. Adeseori la înalta Curte de Apel am reușit să obțin un verdict bazat pe probe mai puțin convingătoare. Evidența se bazează pe mărturie. Un martor sincer nu are nevoie să folosească artificii pentru a obține un anumit efect. La fel sunt și dovezile învierii prezentate de evangheliști, iar eu ca avocat, le admit fără nici un fel de rezervă, ca mărturia unor oameni sinceri, care erau în stare să dovedească ce spuneau”.

Iată câteva dovezi ale glorioasei învieri:

1. Mormântul gol

Evangheliștii încep istorisirea învierii cu vizita dis-de-dimineată a câtorva femei la mormânt, în ziua de Paști. Când ele au sosit la

mormânt, au rămas încremenite descoperind că trupul neînsuflețit al Domnului Isus nu mai era acolo. Același lucru aveau să-l constate și doi din ucenicii Domnului, Petru și Ioan.

La un timp scurt după eveniment, ucenicii îndrăznesc să predice în mod uluitor că Isus a înviat și această înviere devine punctul principal al propovăduirii lor. Dacă trupul lui Isus ar fi rămas în mormântul care se afla doar la câteva minute distanță de

Ierusalim, cum ar fi putut ei vorbi cu atâta îndrăzneală?

S-au găsit destui sceptici care au încercat să dea alte explicații mormântului gol:

a) Unii au spus că femeile au greșit mormântul și s-au dus la alt mormânt. Dacă ar fi fost așa, în mod sigur dușmanii lui Isus le-ar fi îndreptat greșeala când avea să se vorbească de înviere și le-ar fi arătat mormântul cu trupul

neînsuflețit al Domnului, ba chiar i-ar fi declarat pe ucenici martori mincinoși.

b) A doua teorie: un oarecare Venturini, un italian ateu, spunea că Domnul Isus nu ar fi murit pe cruce, ci doar a intrat într-o stare de leșin și că, depus în mormântul de piatră rece, și-a revenit. Chiar și scepticul Strauss respinge această teorie irațională, întrebând: „cum poate un om nemâncat, însetat, bătut, chinuit, căzând sub cruce, sleit de puteri, atârând în cuie ore în șir, cu sângele scurs, revenindu-și, să dea piatra la o parte de la gura mormântului (piatră care era așa de mare încât câteva femei se întrebau oare cine le-o va prăvăli) și să apară ca un erou în mijlocul ucenicilor într-o stare de-a dreptul glorioasă și spunându-le: „Pace vouă!”? Putea un asemenea om să dea impresia unui biruitor chiar și asupra morții? Categorie, nu. Unde a stat timp de 40 de zile ascuns, arătându-Se aici și acolo și apoi să dispară? A crede așa ceva înseamnă a fi lipsit de orice spirit critic și orice putere de discernământ și judecată.

c) A treia teorie este că trupul neînsuflețit a lui Isus a fost furat. Cum au reușit să ocolească hoții straja romană? Ce au dorit să facă cu trupul lui Isus cei ce L-au furat? Dacă L-au furat ucenicii, cum au putut avea un atât de mare elan și curaj chiar în fața morții, având la bază o minciună și o fraudă? Dacă L-au furat dușmanii, de ce aceștia, atunci când s-a propovăduit cu atâta putere învierea Lui, nu au contracarat scoțând la

iveală trupul neînsuflețit? Toate teoriile legate de furtul trupului lui Isus Hristos nu pot sta în picioare: oare este posibil ca o întreagă strajă de oameni aleși, fie evrei, fie romani, să adoarmă cu toții când aveau poruncă să vegheze? Realitatea este că Marii Preoți i-au plătit pe soldați cu mulți bani să spună că: „*ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat... și s-a răspândit zvonul acesta printre Iudei până în ziua de astăzi*” (Matei 28:15).

Adevărul era însă cel susținut de apostolii care au fost convinși de învierea Domnului și toate predicile lor erau bazate pe acest mare eveniment, suferind din greu bătăi, închisori și expunându-se uneori chiar morții.

Niciuna din teoriile ce se opun învierii lui Isus nu sunt satisfăcătoare, nu sunt logice și nu sunt adevărate, neavând la bază nici un adevăr istoric.

Sobra mărturie a Evangheliilor scoate la iveală marele Adevăr: „*...Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți*” (I Corinteni 15:20).

2. Giulgiul neatins

Privitor la giulgiul neatins pe care Ioan l-a găsit în mormânt, un teolog și exeget de seamă cu numele de John W. Stott, are următoarea explicație: „Este de remarcat faptul că toate relatările care vorbesc despre mormântul gol, adică fără trupul lui Isus, afirmă în schimb că giulgiul a rămas acolo și apostolul Ioan, care a alergat la mormânt în acea dimineață memorabilă, împreună cu apostolul Petru, când au sosit la mormânt și au intrat în el, au văzut și au crezut (Ioan 20:8). Întrebarea este: ce a văzut ca să-l facă să creadă? Textul ne arată nu numai că lipsea trupul, dar

fâșiile de pânză și ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus erau neatinsse (versiune greacă).

Reconstituind întâmplarea, vom ajunge la câteva concluzii: Nicodim a adus o amestecătură de smirnă și de aloe de aproape de o sută de măsuri (30 kg). Apoi împreună au luat trupul lui Isus și L-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obiceiul iudeii să își îngroape morții. Obiceiul era ca în timp ce înfășurau trupul să presare aceste miresme peste fâșii. Un ștergar deosebit se punea pe cap. Aceste miresme presărate peste fâșii în

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că s-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece”
(I Corinteni 15:3-8)

timpul înfășurării aveau un efect coagulant care ținea trupul îmbălsămat ca pe o mână fracturată într-un bandaj de ghips. Capul și gâtul nu se înfășurau niciodată, acestea doar se acopereau. Apoi au culcat trupul pe o lespede de piatră. Foarte mulți probabil că sunt tentați să creadă că Domnul Isus, când a înviat, la început și-a mișcat mâinile și capul, iar apoi s-a sculat ca dintr-un somn sau și-a revenit ca dintr-un leșin. Eu cred că învierea Domnului Isus a fost o înviere deosebită și miraculoasă, la o clipeală de ochi. El era pârga celor adormiți, ori dacă noi vom fi transformați la o

clipeală de ochi, și Mântuitorul nostru a avut parte de o trecere a trupului dintr-o stare de moarte, în mod fulgerător într-o stare nouă și cu proprietăți noi. A putut să treacă prin ușile încuiate, sfidând orice bariere în noua stare, și cred că tot așa a putut să iasă din fâșiile acelea fără ca cineva să trebuiască să le desfășoare. Isus care a trecut prin ușile încuiate, a trecut și prin fâșiile înfășurate. Giulgiul acesta din care a dispărut la o clipeală de ochi trupul, a rămas aplatizat sub greutatea miresmelor, asemenea unui turban gol. A rămas ca o crisalidă inutilă după ce fluturele a zburat din ea.

Dacă studiem cu luare aminte ce a văzut Ioan, vom constata că el subliniază tocmai aceste trei lucruri:

- au văzut fâșiile de pânză jos (în grecește textul original este „a văzut fâșiile aplatizate);

- ștergarul sau giulgiul care fusese pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci la o parte;

- ștergarul nu fusese mototolit, ci făcut sul;

Ținând cont de aceste trei aspecte ale tabloului, ochii apostolilor au fost uluiți când au intrat în mormânt și înțelegem de ce „atunci când au văzut, au crezut”.

Maria Magdalena, când s-a aplecat și s-a uitat în mormânt, a văzut doi îngeri în alb șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap și altul la picioare (Ioan 20:11-12). Îngerii ședea pe piatra mormântului, fâșiile de pânză fiind între ei. Matei și Marcu, amândoi adaugă că unul dintre ei a spus: „Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul” (Matei 28:6 și Marcu 16:6).

Hristosul înviat nu mai are nevoie de giulgiu sau fâșii.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

3. Domnul a fost văzut

Toți cititorii Evangheliilor rămân surprinși de arătările extraordinare și spectaculoase ale Domnului Isus după înviere. Isus Se arată de zece ori celor pe care apostolul Petru îi numește martori aleși, și anume:

- Maria Magdalena
- femeilor care reveneau de la mormânt
- lui Petru
- celor doi ucenici pe drumul Emausului
- celor zece ucenici în odaia de sus
- celor unsprezece (când era și Toma de față)
- la peste cinci sute de frați laolaltă (I Corinteni 15:6)
- unor ucenici care erau împreună cu Petru pe malul lacului Galileii
- multora pe muntele Măslinilor
- lui Pavel în drum spre Damasc.

Și la mărturiile celor de mai sus s-au găsit împotrivitori care au spus că arătările au fost născociri sau halucinații. Este însă foarte greu să accepți asemenea teorii și să respingi sute de mărturii privitoare la Învierea Sa spectaculoasă .

Se vede clar că mărturiile de mai sus nu pot fi născociri, datorită relatării aparițiilor: mai întâi felul povestirilor este sobru și neînflorit; apoi ele sunt însoțite de detalii precise care nu pot proveni decât de la niște martori oculari.

Nu putem accepta nici teoria halucinației, deoarece aceasta apare pe fond nevrotic la niște oameni dezechilibrați mintal. Ori apostolii Domnului Isus au fost deosebit de integri și convingători în expunerile lor (unii chiar foarte bine pregătiți - ca

Luca și Pavel) spunând:

„ ... Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții ... aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (I Ioan 1: 1și 3).

În concluzie, dacă aceste arătări nu sunt născociri și nici halucinații, ele rămân adevăruri de netăgăduit că: Hristos a înviat și a fost văzut.

4. Ucenicii au fost transformați

Aceasta este dovada cea mai mare a învierii Domnului Isus Hristos, deoarece transformarea și starea nouă primită de ucenici după înviere, sunt probe deosebit de convingătoare.

Acești ucenici, care la moartea Învățătorului lor rămân speriați, descurajați, abătuți și aproape disperăți, apar în cartea Faptele Apostolilor schimbați, transformați, plini de curaj, propovăduind cu mult zel și putere Învierea din morți a Domnului Isus Hristos, expunându-și viața și gata să răstoarne o lume întreagă pentru Numele Domnului lor.

Întâlnirile repetate cu Domnul Isus, după înviere, cât și experiența Rusaliilor, de mai târziu, le-a dat ucenicilor bucurie, dragoste și putere în propovăduirea lor, unii mergând până la martiraj.

Privind la dovezile glorioasei Învieri: mormântul gol, fășiile de pânză neatinsse, Domnul Isus văzut de mulți după Înviere și ucenicii transformați ne dau dreptul să spunem cu bucurie că: „...A înviat Domnul cu adevărat!” (Luca 24:34). AMIN

